

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 7C/263/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219172
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2020:1316219172.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Fekete v právnej veci žalobkyne: J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. 9, J. zastúpenej advokátskou kanceláriou Bartošik Šváby s.r.o. so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, IČO: 35929049, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., v skratke SLSP, a.s. so sídlom Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00151653, zastúpenej Roman Kvasnica a partneri, s.r.o. so sídlom Žilinská cesta 130, IČO: 36866598 o zaplatenie 3.653,81 euro s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.653,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške:

- vo výške 8,05% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.07.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,05% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.08.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,05% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.09.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,05% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.10.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,05% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.11.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.12.2015 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.01.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.02.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.03.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.04.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.05.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.06.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.07.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.08.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.09.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.10.2016 až do zaplatenia,
 - vo výške 8,00% p.a. z istiny 214,93 eur, počnúc dňom 16.11.2016 až do zaplatenia,
- a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému v plnom rozsahu nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 29.11.2016 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia plnenia z Podporného dôchodkového fondu za obdobie od 07/2015 do 11/2016 v celkovej sume 3.653,81 euro s príslušenstvom a nahradiť trovy konania.

2. Skutkovo a právne žalobu odôvodnila tým, že so žalovanou uzatvorila zmluvu o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ (ďalej len „Zmluva o dôchodku“), predmetom ktorej bolo právo žalobkyne na doživotné peňažné plnenie z Podporného dôchodkového fondu žalovanej vo výške 6.475 SKK (po prepočte konverzným kurzom 214,93 euro) mesačne, vždy k 15.dňu nasledujúceho mesiaca, až do dožitia žalobkyne. Žalovaná od uzatvorenia zmluvy túto čiastku žalobkyni pravidelne mesačne vyplácala. Žalovaná výpoveďou zo dňa 26.10.2009 vypovedala predmetnú Zmluvu o dôchodku, s uvedením výpovedného dôvodu „využitie zákonného práva podľa ustanovenia § 582 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení“, podľa ktorej mala platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku skončiť dňa 31.03.2010 a žalovaná k 15.04.2010 už nevykonala žiadnu platbu v prospech žalobkyne. Podľa žalobkyne však žalovaná nesprávne aplikovala ustanovenia upravujúce možnosť výpovede zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k tejto Zmluve o dôchodku, ktorá je zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 OZ a ktorá je vždy zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitého trvania, avšak nejde o zmluvu na dobu neurčitú a preto je predmetná výpoveď zo dňa 26.10.2009, neplatná. Žalobkyňa ďalej v návrhu uviedla, že žalovaná, podobne ako iní žalobcovia si voči žalovanej v minulosti už uplatnili nároky zo Zmluvy o dôchodku, a to nárok na zaplatenie sumy mesačného plnenia s príslušenstvom za mesiac apríl 2010 a ďalej za obdobie od mája 2010 do júla 2012 (27 mesiacov) a od augusta 2012 do júna 2015 (35 mesiacov), pričom vo vzťahu k posúdeniu charakteru Zmluvy o dôchodku bol právny názor OS Bratislava III ustálený a v obdobných konaniach, ktoré mali rovnaký právny základ súd potvrdil platnosť Zmluvy o dôchodku a neplatnosť výpovede. V tejto súvislosti poukázala aj na závery vyjadrené v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 25.04.2012, č. k. II. ÚS 26/2012-33 a uznesenie NS SR zo dňa 29.04.2014, spis. zn. 5MCdo 49/2012. Napokon žalobkyňa zdôraznila, že prakticky všetky najvyššie slovenské justičné orgány zaujali k predmetnej veci rovnaký právny názor a to, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú a nie je možné ju vypovedať, tak ako to urobila žalovaná. Napriek tomu žalovaná aj naďalej odopiera dobrovoľne plniť ako sa zaviazala v Zmluve o dôchodku.

3. Žalobkyňa na preukázanie svojich tvrdení predložila: Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 17.02.1994, Žiadosť o poskytnutie plnenia z PDF SŠTSP z 16.02.1994, rozhodnutie - usmernenie generálneho riaditeľa SŠTSP z 20.07.1993, Výpoveď z 26.10.2009 a rozhodnutia, na ktoré poukazovala.

4. V predmetnej veci bol dňa 22.05.2017 pod. č. k. 7C/263/2016-40 vydaný platobný rozkaz, voči ktorému dňa 17.02.2017 podala žalovaná včas odpor odôvodnený tým, že žalovaná nemá voči žalobkyni žiadny záväzok z predmetnej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ (ďalej len „Zmluva“), pretože právo žalobkyne na plnenie, ktorého sa domáha, je v rozpore s hmotným právom a ak by aj v minulosti existovalo, už zaniklo a preto ani súd nemôže poskytnúť právnu ochranu neexistujúcemu právu. Uviedla, že na vec sa vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä odo dňa jeho účinnosti aj ustanovenie § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) a následne sa na vec aplikuje ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie zo zmluvy sa stalo právne nemožné zo strany banky, nie je možné obísť normu verejného práva akou je zákon o bankách. Žalovaná poukázala na účel Zákona o bankách, ktorým je regulácia bánk tak, aby bankový systém v štáte bol stabilný a bezpečný a preto zákon nepovoľuje banke plniť zmluvy bez protiplnenia pre banku a pokiaľ je taká zmluva uzatvorená, tak jej plnenie je zakázané. Takýto výklad zákona sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky, ale týka sa aj vzťahov súvisiacich s organizáciou a riadením banky, pod ktoré žalovaná zaradila aj vzťah žalobkyne so žalovanou na základe predmetnej Zmluvy o dôchodku. Zákon o bankách upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky, pričom ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti v rozpore s týmto zákonom a vzhľadom k tomu, sa tento zákon použije okrem bankových činností na všetky činnosti banky, ktoré Zákon o bankách zakazuje a s odvolaním na § 116 žalovaná dôvodila, že sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Potom na základe uvedeného právneho výkladu, žalovaná vyjadrila názor, že takýto zákonný zákaz je logický a potrebný aj z dôvodu, že účelom zákona je ochrániť vklady klientov v bankách, pretože nie je prípustné, aby sa klienti banky svojimi vkladmi skladali žalobkyni na plnenie zo Zmluvy o dôchodku. Plnenie zo zmluvy o dôchodku je tiež s ohľadom na § 27 ods. 8 zákona o bankách aj hospodársky neodôvodnené, nakoľko žalovaná ako banka nemá žiaden hospodársky dôvod na plnenie z takejto zmluvy a ide predovšetkým o plnenie bez akejkoľvek protihodnoty vo vzťahu k

banke, čím sú splnené podmienky, ktoré Zmluvu o dôchodku, vzhľadom na jej právny obsah a charakter, banke znemožňujú uzatvoriť a pokiaľ je uzatvorená, tak plniť. V súhrne napokon žalovaná uviedla, že pri uplatnenom nároku ide o inú ako bankovú činnosť, ktorá je odo dňa účinnosti § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, v rozpore so zákonom o bankách. Preto pri Zmluve o dôchodku podľa § 842 OZ, ide o banke zákonom zakázaný záväzok zo zmluvy jednostranne zaväzujúcej a pri aplikovaní uvedených ustanovení zákona o bankách, tento záväzok, ak by aj predtým existoval tak zanikol, nakoľko plnenie z predmetnej zmluvy sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 OZ, s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o bankách. Žalovaná napokon argumentovala, že aplikovanie Zákona o bankách predovšetkým upravuje činnosť bánk pôsobiacich v Slovenskej republike a preto je lex specialis na všetky právne vzťahy banky a nemožno jeho aplikovanie právne vylúčiť na žiaden právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka. Opierajúc sa o túto argumentáciu žalovaná žiadala žalobný návrh zamietnuť. Žalovaná zároveň žiadala, aby súd na predkladaný nález Ústavného súdu SR neprihliadal, pretože ním nie je viazaný a takým výkladom práva je porušená ochrana vlastníckeho práva žalovanej, priznanie sporného nároku zasiahne do ochrany vlastníckeho práva a zvýhodní žalobkyňu na úkor žalovanej, pričom majetok banky je zákonom tak chránený, aby z neho nemohli byť poskytnuté plnenia v rozpore s ustanoveniami osobitného zákona, ktorým je Zákon o bankách. Podľa názoru žalovanej aplikovanie Zákona o bankách nie je možné vylúčiť na žiadny právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka a vzhľadom na jeho ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou je nepodstatným, v akom právnom postavení je voči banke žalobkyňa.

5. Právny zástupca žalobkyne sa k skutkovým okolnostiam a právnej stránke veci uvedeným v odpore vyjadril písomne dňa 26.06.2019, kde uviedol, že žalovaný sa na základe predmetnej Zmluvy o dôchodku zaviazal doživotne žalobkyni mesačne poskytovať plnenie z podporného dôchodkového fondu, ktoré sa poskytovalo len tým zamestnancom, ktorí sa rozhodli nezotrvať v pracovnom pomere so žalovaným. Poukázal na to, že znenie tejto zmluvy bolo schválené ako formulárové podľa interných predpisov žalovaného. Namietal, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou založený Zmluvou o dôchodku, nie je vzťahom medzi bankou a jej klientom, ale išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku. Ďalej poukázal na to, že žalovaný predmetné plnenie žalobkyni poskytoval vyše 15 rokov, počas ktorých ani raz nespochybnil existenciu zmluvy a ani relevantnosť nároku žalobkyne na plnenie. Uviedol, že žalovaný v roku 2002 poslal všetkým poberateľom príspevku návrh dohody o ukončení zmluvy o dôchodku so sprievodným listom v ktorom žalovaný explicitne deklaroval, že v prípade ak žalobca dohodu nepodpíše, bude naďalej poskytovať plnenia ako doposiaľ. O 7 rokov neskôr, až v roku 2009 žalovaný zaslal žalobcovi výpoveď zo zmluvy o dôchodku, s poukazom na § 582 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že údajne táto zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a to na základe skutočnosti, že žalobca odmietla akceptovať dohodu a prijať jednorazové finančné vyrovnanie. Posledné plnenie zo zmluvy o dôchodku žalovaná dobrovoľne vyplatila žalobkyni k 15.03.2010 a od 15.04.2010 nevykonáva dobrovoľne už žiadnu platbu v prospech žalobkyne. Z toho dôvodu bola žalobkyňa nútená uplatniť nárok na súde prvou žalobou a neskôr keďže žalovaný pokračoval v neplnení svojich povinností zo zmluvy, druhou žalobou za ďalších 27 mesiacov počnúc mesiac máj 2010 a z rovnakého dôvodu si napokon žalobkyňa uplatnila svoj nárok na vyplatenie plnenia aj treťou žalobou a to za celkom 35 mesiacov, počnúc mesiacom august 2012. Ďalej žalobca poukázal na účelovosť konania žalovaného a za takú považuje aj jeho argumentáciu s cieľom vyhnúť sa plneniu povinností, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy o dôchodku a to napriek skutočnosti, že k otázke nároku sa jasne vyjadrili vo viacerých konaniach súdy oboch inštancií a aj najvyššie justičné orgány SR. V tomto smere žalobca poukázal na skutočnosť, že od roku 2010 ide v poradí už o štvrté konanie, ktorým sa žalobca musí domáhať svojho práva na plnenie, pričom v predošlých konaniach žalovaný opieral argumentáciu najskôr o neurčitosť trvania Zmluvy o dôchodku a vypovedanie zmluvy, pričom skutočnosť, že zmluva o dôchodku je vždy zmluvou uzatvorenou na dobu určitú, konštatoval opakovane súdy prvej a druhej inštancie a tento záver potvrdil aj Ústavný súd SR vo viacerých svojich nálezoch. Žalovaný neskôr zmenil taktiku a v ďalších konaniach obdobne ako v odpore danej veci argumentoval údajným rozporom Zmluvy o dôchodku s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalobca v danej súvislosti namietal argumentáciu žalovaného o nemožnosti plnenia, pričom uviedol, že v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka zanikne povinnosť dlžníka plniť pre faktickú alebo právnu nemožnosť plnenia, pričom žalovaný v danom prípade podsúva súdu úvahu o právnej nemožnosti plnenia. O takýto prípad však ide vtedy, ak určitý typ plnenia sa stane právom zakázaný. V prípade zmluvy o dôchodku je plnením povinnej osoby pravidelné vykonávanie úhrady finančnej čiastky na účet oprávnenej osoby. Žalobkyňa si v danom prípade nie je vedomá existencie žiadneho právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, že vykonávanie peňažných plnení zo Zmluvy o dôchodku je v rozpore

so zákonom, tzn. že sa plnenie stalo nemožným. Rovnako advokát žalobkyne namietal argumentáciu, že zmluva o dôchodku bola uzatvorená za nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného. Ide o typ asynalagmatickej zmluvy, ktorá môže byť uzatvorená aj na doživotne určenú dobu neurčitého trvania a nie je zmluvou, ktorá by pre jedného z jej účastníkov dôchodku bola uzatvorená za nápadne nevýhodných podmienok, nakoľko by v takejto podobe nemohla byť zákonodarcom upravená ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku. Podľa advokáta žalobkyne nie je pravdou, že by žalovaný poskytoval čokoľvek bez protiplnenia, nakoľko žalobkyňa bola dlhé roky zamestnancom žalovaného a nemalou mierou sa zaslúžila o jeho súčasné postavenie na bankovom trhu. Preto ako bývalý zamestnanec žalovaného poskytovala protihodnotu plneniu svojou dennodennou prácou počas skoro celého aktívneho pracovného života. Uviedol, že aj v prípade, ak by sa zákon o bankách na plnenie zo zmluvy o dôchodku vzťahoval, nie je možné považovať plnenie za hospodársky neodôvodnené. Uvedené potvrdil aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 457/2013 - 11 z 24.07.2013, keď zamietol sťažnosť žalovaného, pričom konštatoval „...Plnenie žalovanej na základe Zmlúv o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu S., a.s. nemožno považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie alebo za plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote...“. Uvedená Zmluva o dôchodku spadá do rámca interných vzťahov žalovaného a jeho bývalej zamestnankyne (žalobkyňa), na ktoré sa ustanovenie § 27 ods. 12 zákona o bankách nevzťahuje, s ktorým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. III. ÚS 103/2014. Napokon advokát žalobkyne poukazoval na skutočnosť, že žalovaný za účelom vyplácania plnenia zo zmlúv o dôchodku, ktoré uzavrel so svojimi bývalými zamestnancami, mal vytvárať fond zo svojho použiteľného zisku, a to aj po zmene svojej právnej formy na akciovú spoločnosť, čo vyplýva zo Štatútu, podľa ktorého sa fond v roku 1993 vytvoril, v súlade s vtedajšími právnymi predpismi, konkrétne nariadením vlády ČSFR č. 577/1990 Zb. o finančnom hospodárny štátnych podnikov. Podľa advokáta žalobkyne zákon o bankách v žiadnom prípade vo svojich ustanoveniach, nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení si zákonných odvodových povinností svoj zisk podľa vlastného uváženia. To znamená, že tak ako žalovaný môže disponibilný zisk rozdeliť v podobe dividend svojim akcionárom a členom predstavenstva, rovnako môže rozhodnúť aj o použití tohto zisku na doplnenie fondu, z ktorého je následne vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku, vrátane plnenia v prospech žalobkyne podľa predmetnej zmluvy, uzatvorenej žalovaným so žalobkyňou. Pokiaľ žalovaný fond zo svojho použiteľného zisku nedopĺňal v potrebnej výške, resp. vôbec, nie je to dôvodom na porušovanie povinnosti žalovaného, ktoré mu vyplývajú vo vzťahu k žalobkyňi z uzatvorenej Zmluvy o dôchodku. Preto argumentácia žalovaného ohľadom hospodársky neodôvodneného plnenia resp. plnenia zjavne nezodpovedajúceho poskytnutej protihodnote je absurdná aj s ohľadom na skutočnosť, že sám žalovaný takéto plnenia poskytuje a informácie o nich verejne prezentuje na svojich internetových stránkach. Ide napríklad o finančné sumy, dary a plnenia na podporu rôznych aktivít žalovaného prostredníctvom nadácie a pod.. V závere advokát žalobkyne zhrnul, že žalovaný v danom spore účelovo argumentuje a pritom ignoruje rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR a všeobecných súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR a len opakuje svoju argumentáciu z roku 2010, s ktorou sa súdy pri svojom rozhodovaní nestotožnili.

6. Súd vec prejednal, pričom vypočul právnych zástupcov strán sporu, oboznámil sa s predloženými listinami, tak ako sú vyššie uvedené (odsek 3 rozsudku) a mal za nesporne preukázaný nasledovný skutkový stav, rozhodný pre posúdenie veci.

7. V danom prípade nebolo sporným, že žalobkyňa a žalovaná uzatvorili dňa 17.02.1994 Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej len „Zmluva o dôchodku“ a „PDF SLSP“), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SŠTSP (teraz SLSP), podľa Štatútu tohto fondu a na základe ktorej sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyňi (ako príjemcovi) doživotne sumu 6.475,- SKK (214,93 euro) mesačne, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia žalobkyne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný dôchodok alebo plný invalidný dôchodok, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca (žalobkyňa) dožila.

8. Dňa 26.10.2009 žalovaná uplatnila voči žalobkyňi v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka výpoveď z predmetnej Zmluvy o dôchodku, a to z dôvodu, že bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť Zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu 31.03.2010. Počnúc mesiacom apríl 2010 prestala žalovaná žalobkyňi vyplácať plnenie v zmysle Zmluvy o dôchodku, pričom žalobkyňa si sporný nárok, formou splatných mesačných plnení, počnúc aprílom

2010, úspešne uplatnila viacerými žalobami na súde (sp.zn. 17C/108/2010; sp. zn. 14C/217/2012; sp. zn. 19C/472/2015).

9. V tomto konkrétnom konaní otázka platnosti/neplatnosti výpovede Zmluvy o dôchodku nebola sporná, keď predmetné konanie je v poradí už štvrtým konaním o danom nároku, avšak za ďalšie obdobie. V predchádzajúcich konaniach (rovnako ako v obdobných konaniach ďalších dotknutých bývalých zamestnancov žalovanej), boli k uvedeným otázkam prijaté závery súdmi oboch stupňov a tiež sa nimi zaoberal aj Najvyšší súd SR a napokon Ústavný súd SR, na ktorých rozhodnutia žalobkyňa poukazuje.

10. Žalovaná svoje námietky v predmetnom konaní, smerovala predovšetkým k zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy o dôchodku, a tým aj povinnosti žalovanej žalobkyne toto plnenie zo zmluvy poskytovať, pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veľa za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákona o bankách“).

11. Podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne.

12. Podľa § 578 Občianskeho zákonníka, práva a povinnosti zaniknú uplynutím času, na ktorý boli obmedzené.

13. Podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku dňu kalendárneho štvrtého roka.

14. Podľa § 842 Občianskeho zákonníka, zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotie alebo inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku.

15. Podľa § 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

16. Podľa § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, 1) ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje. Ustanovenie § 2 ods. 2 Zákona o bankách od účinnosti tohto zákona, potom konkrétne vymedzovalo ďalšie činnosti, ktoré banka môže okrem činností uvedených v odseku 1 vykonávať, ak ich má uvedené v bankovom povolení; išlo takmer totožné bankové činnosti, ako ich upravuje § 2 ods. 2 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014.

17. Podľa § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, 1) ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu 1a) a ktorá má bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

18. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, banka môže okrem prijímania vkladov a poskytovania úverov vykonávať, ak ich má uvedené v bankovom povolení, tieto ďalšie bankové činnosti:

- a) poskytovanie platobných služieb 1aa) a zúčtovanie,
- b) poskytovanie investičných služieb, investičných činností a vedľajších služieb podľa osobitného zákona 1a) a investovanie do cenných papierov na vlastný účet,
- c) obchodovanie na vlastný účet

1. s finančnými nástrojmi peňažného trhu v eurách a v cudzej mene, so zlatom vrátane zmenárenskej činnosti,

2. s finančnými nástrojmi kapitálového trhu v eurách a v cudzej mene,
3. s mincami z drahých kovov, pamätnými bankovkami a pamätnými mincami, zberateľskými mincami, hárkami bankoviek a súbormi obehových mincí,
- d) správu pohľadávok klienta na jeho účet vrátane súvisiaceho poradenstva,
- e) finančný lízing,
- f) poskytovanie záruk, 2) otváranie a potvrdzovanie akreditívov, 3)
- g) poskytovanie poradenských služieb v oblasti podnikania,
- h) vydávanie cenných papierov, účasť na vydávaní cenných papierov a poskytovanie súvisiacich služieb,
- i) finančné sprostredkovanie,
- j) uloženie vecí,
- k) prenájom bezpečnostných schránok,
- l) poskytovanie bankových informácií,
- m) osobitné hypotekárne obchody (ďalej len "hypotekárny obchod") podľa § 67 ods. 1,
- n) funkciu depozitára podľa osobitného predpisu, 5)
- o) spracovávanie bankoviek a mincí,
- p) vydávanie a správa elektronických peňazí.

19. Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 09.06.2013, činnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 (ďalej len "bankové činnosti") môžu vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8.

20. Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 10.06.2013 do 31.07.2014, bankové činnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 (ďalej len "bankové činnosti") môžu na území Slovenskej republiky v súlade s jej právnym poriadkom vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8 alebo ktoré sú oprávnené na vykonávanie bankových činností podľa § 11 až 20.

21. Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, bankové činnosti uvedené v odseku 2 môžu na území Slovenskej republiky v súlade s jej právnym poriadkom vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8 alebo ktoré sú oprávnené na vykonávanie bankových činností podľa § 11 až 20.

22. Podľa § 2 ods. 9 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, banka a pobočka zahraničnej banky nesmú s výnimkou uvedenou v odseku 10 vykonávať iné podnikateľské činnosti ako bankové činnosti.

23. Podľa § 2 ods. 10 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, iné ako bankové činnosti môžu banka a pobočka zahraničnej banky vykonávať pre iného, len ak súvisia s jej prevádzkou. Na také činnosti je potrebný súhlas Národnej banky Slovenska. Takéto činnosti sa nezapisujú do obchodného registra.

24. Podľa § 27 ods. 1 veta prvá Zákona o bankách (VI. časť „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky banky“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, banka a pobočka zahraničnej banky vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe.

25. Podľa § 27 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.12.2006 a s účinnosťou od 01.01.2007 do 31.07.2014 v upravenom, obsahovo totožnom znení podľa § 27 ods. 8 a s účinnosťou od 01.08.2014 v totožnom znení § 27 ods. 12), banka alebo pobočka zahraničnej banky nesmie uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre ňu, najmä také zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené jej pohľadávky.

26. Podľa prechodného ustanovenia § 116 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa prechodného ustanovenia § 119 ods. 3 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, banky, pobočky zahraničných bánk a iné osoby sú najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona povinné zosúladiť s týmto zákonom svoje právne vzťahy voči tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa doterajších predpisov; odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona však nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Každá banka je tiež povinná do 12 mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona zosúladiť svoje stanov s týmto zákonom; ak banka do uplynutia tejto lehoty nezosúladí niektoré ustanovenia svojich stanov s týmto zákonom, tieto ustanovenia strácajú platnosť dňom uplynutia tejto lehoty.

28. Podľa prechodného ustanovenia § 122n ods. 1, 3, 4 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.12.2011, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. decembrom 2011; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. decembrom 2011 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. novembra 2011, ak v ďalších odsekoch neustanovuje tento zákon inak. Každá banka je povinná najneskôr do 31. júla 2012 zaviesť a uplatňovať zásady odmeňovania v súlade s týmto zákonom. Každá banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 sú najneskôr do 31. júla 2012 povinní zabezpečiť zosúladenie ustanovení pracovných zmlúv, mandátnych zmlúv alebo ich iných vzájomných zmlúv, v ktorých sú dohodnuté podmienky odmeňovania alebo iné požitky v prospech osôb podľa § 23a ods. 1, s týmto zákonom; ak banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 nezosúladia niektoré ustanovenia ich vzájomných zmlúv s týmto zákonom do 31. júla 2012, tieto ustanovenia strácajú platnosť 1. augusta 2012.

29. Podľa prechodného ustanovenia § 122t ods. 3 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.08.2014, každá banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 sú najneskôr do 30. novembra 2014 povinní zabezpečiť zosúladenie ustanovení pracovných zmlúv, mandátnych zmlúv alebo ich iných vzájomných zmlúv, v ktorých sú dohodnuté podmienky odmeňovania alebo iné požitky v prospech osôb podľa § 23a ods. 1, s týmto zákonom; ak banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 nezosúladia niektoré ustanovenia ich vzájomných zmlúv s týmto zákonom do 30. novembra 2014, tieto ustanovenia strácajú platnosť 1. decembra 2014.

30. V danom prípade medzi stranami nie je sporná otázka skutkových okolností, ale je sporná otázka právneho posúdenia veci, ku ktorému súd uvádza nasledovné.

31. Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ Slovenskej sporiteľne, a.s., uzatvorená stranami dňa 17.02.1994, je z právneho hľadiska bezpochyby zmluvou o dôchodku podľa citovaných ustanovení § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka, pre platnosť ktorej zákon vyžaduje písomnú formu (§ 834 OZ) a ktorej podstatnými náležitosťami je okrem vymedzenia zmluvných strán, vymedzenie (určenie) neurčitej doby trvania, vymedzenie druhu a výšky dôchodku a určenie jeho periodicity. Pre dobu trvania zmluvy o dôchodku, právna úprava kogentne zakladá možnosť uzavrieť túto zmluvu vždy len na dobu určitú keď stanovuje, že zmluva o dôchodku sa uzatvára buď na „doživotie“ alebo „inak určenú dobu neurčitého trvania“. Táto doba určitá nie je ohraničená konkrétnym termínom (dátumom), ale konkrétnou, určitou skutočnosťou, tzn. ide o určitú dobu neurčitého trvania a práve táto neurčitosť trvania doby, je charakteristickým znakom uvedeného zmluvného typu. Je na účastníkoch zmluvy o dôchodku, či si zvolia túto dobu buď na doživotie, kedy je doba trvania určitá a ohraničená smrťou prijímateľa alebo iným spôsobom ohraničenú určitú dobu neurčitého trvania, napr. doba štúdia a pod.. Za dodržania týchto podstatných náležitostí, sa uvedenou Zmluvou o dôchodku zo dňa 17.02.1995, žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni doživotne (určitá doba neurčitého trvania), mesačný dôchodok vo výške 6.475,- SKK /214,93 euro.

32. Potom v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvu ktorá je uzatvorená na dobu určitú (i keď neurčitého trvania) nemožno vypovedať a výpoveď zo dňa 26.10.2009, na základe ktorej malo dôjsť k skončeniu zmluvy k 31.03.2010, je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatná (§ 39 OZ) a žalovaná bola povinná naďalej vyplácať žalobkyni mesačný dôchodok podľa predmetnej, účastníkmi platne uzatvorenej Zmluvy.

33. K argumentácii žalovanej o zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách, súd uvádza, že z citovaných ustanovení Zákona o bankách, od jeho účinnosti od 01.01.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5 resp. s úč. od 01.01.2007 § 27 ods.

8, v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 ako prijímanie vkladov a poskytovanie úverov a činnosť konkrétne vymedzená v § 2 ods. 2 zákona o bankách (s úč. od 01.08.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Všetky uvedené činnosti, na ktoré sa vzťahuje Zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitne zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti okrem činností, výlučne súvisiacich s prevádzkou banky, sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 9 Zákona o bankách. Zákon o bankách od svojej účinnosti ako lex specialis upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). Vzťah od ktorého žalobkyňa odvodzuje uplatnený nárok však takýmto vzťahom nie je, nakoľko nejde o vzťah súvisiaci so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky, ktorá je ako bolo uvedené vymedzená v § 2 ods. 2 a ods. 10 a vyplýva to aj zo znenia § 2 ods. 9 (a aj ďalších ustanovení Zákona o bankách podľa VI. časti) a napokon nejde ani o vzťah súvisiaci s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti Zákona o bankách v znení účinnom od 01.01.2002 a rovnako v znení neskorších zmien a novelizácií Zákona o bankách. Z ustanovenia na ktoré poukazuje žalovaná, § 27 ods. 8 (od 1.1.2002 do 1.1.2007 znenie § 27 ods. 5) vyplýva, že banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Z hľadiska systematického zaradenia tejto právnej úpravy, s účinnosťou od 01.01.2002 zakazujúcej uzatváranie zmlúv uvedených v § 27 ods. 5 resp. od 01.01.2007 v § 27 ods. 8, v rámci šiestej časti zákona o bankách upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky“, v nadväznosti na „Základné ustanovenia“ zákona vyplýva, že tento sa zákaz vzťahuje na bankovú činnosť, ktorá je podnikateľskou (obchodnou) činnosťou banky vo vzťahu ku klientom banky a tiež na inú než bankovú činnosť, ktorou je len činnosť súvisiaca z prevádzkovou činnosťou banky, tzn. aj jej podnikateľskou činnosťou. Preto zákon o bankách č. 483/2001 Z. z., ktorý zrušil dovtedy účinný zákon č. 21/1992 Zb. o bankách odo dňa účinnosti, vytvoril okrem iného mechanizmus na zamedzenie tých podnikateľských činností, ktoré by boli v rozpore s novou právnou úpravou a ktoré sa v zmysle s § 27 ods. 5 (resp. od 1.1.2007 ods. 8) v nadväznosti na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., nadobudnutím účinnosti tohto zákona stali nemožnými. Uvedená právna úprava sa preto vzťahuje na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a nevzťahuje sa na iné právne vzťahy, tzn. na zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou základe uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 17.02.1994, ktorá je podľa svojho obsahu a účelu zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka.

34. V danom vzťahu žalovaná (pred transformáciou na akciovú spoločnosť SLSP a.s. ako Slovenská štátna sporiteľňa) vystupovala ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, odchádzajúceho do dôchodku a ktorá v rámci svojej sociálnej politiky v danom čase (nie svojej bankovej alebo inej činnosti vymedzenej podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách v znení platnom a účinnom od 01.02.1992), vytvorila osobitný fond za účelom podpory zabezpečenia životnej úrovne, ktorú jej pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a podporu stabilizácie pracovníkov žalovanej (čl. I Štatútu Podporného dôchodkového fondu SŠTSP, ďalej len „Štatút“) a stanovila podmienky a kritéria jeho tvorby z použiteľného zisku (v tom čase rešpektujúc právne predpisy o finančnom hospodárení štátnych podnikov) a podmienky a kritéria pre poskytovanie plnenia z tohto fondu, obsiahnuté v Štatúte v znení jeho Dodatkov. Uvedené plnenie z Podporného dôchodkového fondu bolo za splnenia stanovených podmienok v zmysle V. v nadväznosti na čl. III. bod 6 Štatútu, obligatórny nárok a na základe toho uzatvorila predmetnú Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ dňa 17.02.1994 so žalovanou aj žalobkyňa. Obsahovou náplňou tejto zmluvy bolo potom poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu, formou pravidelne sa opakujúcej dávky, majúcej jednoznačne sociálny charakter a jej účelom od počiatku bolo prispievať touto formou na sociálne zabezpečenie svojich dlhoročných zamestnancov po odchode na dôchodok (starobný alebo plný invalidný). Tak v Štatúte ako aj v interných aktoch riadiacich zamestnancov žalovanej, sa opakovane zdôrazňuje účel zriadenia uvedeného fondu ako výrazne humánneho spôsobu sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov žalovanej. Je

zrejme, že predmetnú Zmluvu neuzatvárala žalovaná ako podnikateľský subjekt pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je banková činnosť a iná s prevádzkou banky súvisiaca činnosť. Plnenie zo zmluvy o dôchodku, uzatvorenej v zmysle Občianskeho zákonníka, z dôchodkového fondu vytvoreného na podporu bývalých zamestnancov žalovanej, nie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 (predtým § 27 ods. 5) v spojení s ustanovením 119 ods. 3 zákona o bankách.

35. Vychádzajúc z uvedených záverov súd uzatvára, že Zákon o bankách v žiadnom zo svojich ustanovení, neobmedzuje banky ako právnické osoby, ktorých predmetom podnikateľskej činnosti je banková činnosť a iná činnosť súvisiaca s jej prevádzkou podľa osobitného zákona, aby za splnenia zákonných povinností a rešpektovania zákonných obmedzení (týkajúcich sa výlučne podnikateľskej činnosti banky a činnosti súvisiacej s organizáciou a riadením banky, napr. zásady odmeňovania podľa § 23a Zákona o bankách...), použili svoj čistý zisk podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdelili v podobe dividend, tantiém svojim akcionárom, použili časť zisku na humánnu, sociálnu činnosť príp. použili časť zisku na vytvorenie sociálneho fondu akým je podporný dôchodkový fond, ktorý žalovaná vytvorila práve za účelom sociálnej podpory svojich bývalých dlhoročných zamestnancov a sú z neho vyplácané plnenia z uzatvorených Zmlúv.

36. Potom poskytovanie plnenia zo Zmluvy z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., ktorá je ako bolo uvedené, zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je takou činnosťou banky akú ma na mysli uvedený zákon o bankách (podnikateľská, obchodná činnosť spočívajúca v prijímaní vkladov a poskytovaní úverov alebo v bankovej činnosti vymedzenej týmto zákonom v § 2 ods. 2 alebo inej ako bankovej činnosti súvisiacej s prevádzkou banky) a preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákona o bankách a súd preto nemohol akceptovať argumentáciu žalovanej, že zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách.

37. Na základe uvedených dôvodov a v súlade s rozhodovacou praxou všeobecných súdov vo viacerých totožných konaniach (prípady ďalších bývalých zamestnancov žalovaného) ako aj relevantnými závermi Ústavného súdu SR, na ktoré poukazoval advokát žalobkyne, posúdil súd nárok za dôvodný (nárok za mesiace 07/2015 až 11/2016) a priznal ho žalobkyni v uplatnenej výške, ktorá medzi stranami nebola sporná.

38. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

39. Týmto predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len "vládného nariadenia").

40. Podľa § 3 ods. 1 vládného nariadenia v znení platnom a účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

41. Podľa prechodného ustanovenia § 10c vládného nariadenia k úprave účinnej od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

42. V danom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013, aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

43. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v období od 01.07.2015 do 30.06.2016 vo výške 0,05 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,05 % p.a. a v období od 01.07.2016 do 31.12.2016 vo výške 0 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,00 % p.a..

44. O príslušenstve pohľadávky, úrokoch z omeškania, súd rozhodol v zmysle citovaných ustanovení § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších prepisov. Žalovaný sa dostal s peňažným plnením - vyplatením mesačného dôchodku podľa Zmluvy o dôchodku do omeškania, a preto súd priznal žalobkyni zákonné úroky z omeškania v uvedenej výške z priznaných súm za jednotlivé mesiace, od 07/2015 do 11/2016, a to vždy odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ktorým bol termín určený pre výplatu plnenia vždy do 15. dňa každého mesiaca (od 3. Zmluvy) až do zaplatenia, tak ako to je uvedené vo výroku rozsudku.

45. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 C.s.p. voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne súd podľa § 262 ods. 1 C.s.p. samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutie na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje (§ 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona